

**OD PRO-
SECNOG
DETETA
DO ČUDA
OD
DETETA**

1.

*Zamislite jedno sasvim obično dete. Koje živi u krajnje običnoj ulici. Na obodu skroz običnog grada. Verovatno vam je već jasno na šta ciljamo. To dete (nazvaćemo ga **dete XY**) po svoj prilici vikendom visi u nekom običnom tržnom centru, pa ode svojoj običnoj kući da pojede običnu večeru. Aha, tako je. Sve je potpuno... hm... obično.*

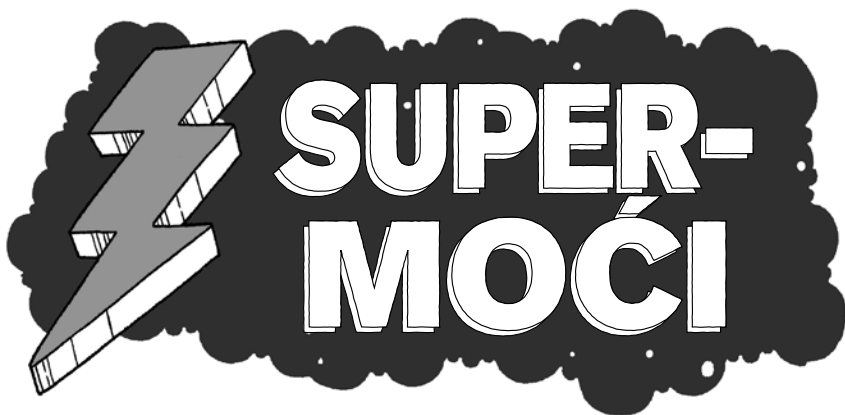

Što se tiče čuvenih sinova i kćeri tog mesta – znate, onih ljudi što su rođeni u tom kraju koji su postigli velike stvari i promenili svet – pa, i nema ih baš mnogo. Samo jedan što čita prognozu na televiziji i još jedan koji je možda – niko u to nije siguran – izumeo važan deo mašine za sušenje veša negde osamdesetih godina. I to je sve. Iskreno, to mesto je dosadnije od dosadnog dana u **Smorogradu**.

Pa zašto onda, pitate se vi, započinjemo knjigu baš tu? Koja je svrha baviti se **detetom XY** u običnom krevetu u običnoj sobi? E, upravo ta što je **dete XY** sasvim OBIČNO. Kao i svako drugo dete. Možda kao i vi? Ali uskoro će se desiti nešto čudesno.

**ŽIVOT DETETA XY ĆE
SE PROMENITI – I TO
ZAUVEK.**

E sad, neće njega ujesti radioaktivni pauk niti će ga pogoditi grom koji će mu dati...

Umesto toga, jednog dana kad se **dete XY** vrati iz škole, pred kućom ga čekaju mama i tata.

Nešto smeraju, **dete XY** je sigurno u to. Mama uzbuđeno skakuće kao loptica skočica, a tata se kezi. Da, kezi. I **dete XY** zna da to može da znači samo jedno – spremili su mu neko iznenađenje.

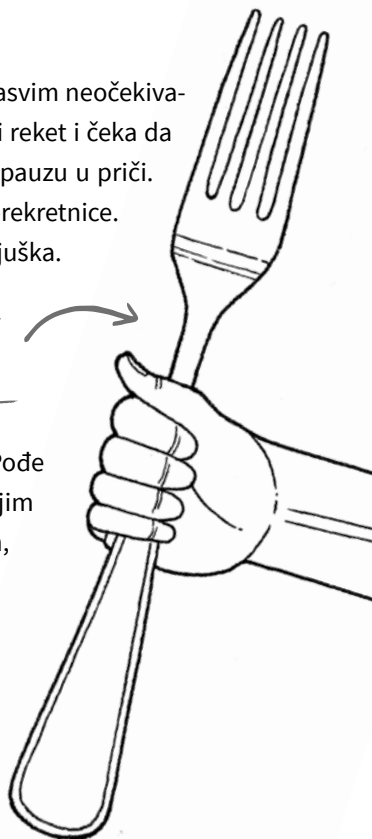
- „Zatvori oči“, čiči njegova mama skakućuci.
- **Dete XY** je poslušao, a u sebi se iskreno nada da ovo
- iznenađenje neće biti kao ono prošlo koje su mu priredili. Ono s trampolinom, zbog koje su na kraju morali da
- zovu vatrogasce, što je bila velika blamaža...
- Tata sav uzbuđen otvara vrata garaže. „Otvori oči!“
- **Dete XY** načas pomišlja da mu je nešto promaklo.
- Roditelji stoje pored njega puni ponosa.

- „Hm, to je sto“, kaže **dete XY** načisto zbunjeno.
- „Znam da ti izgleda kao običan stari sto!“, kaže tata i
- utrči u garažu. „Ali vidiš, ovo je sto za stoni tenis!“
- Pre nego što **dete XY** stigne išta da kaže, mama mu
- tutne reket za stoni tenis u ruke, a pre nego što uspe da
- izgovori „pingpong“, tata se nađe na drugoj strani stola.
- „Šta čekaš?“, cikne mama, koja je sad već u blagoj
- euforiji. Tata pak izgleda vrlo opasno. Kao da će povrediti
- sebe ili nekog u neposrednoj blizini. Žustro se zagreva
- i isteže i savija u položaje kakve **dete XY** nikad pre nije
- videlo (sem možda kod pereca).
- „Hajde! Da probamo!“, viče tata s druge strane
- stola.

Dete XY zuri u tatu. Ovo je veče pošlo u sasvim neočekivanom smeru. Uprkos tome, **dete XY** uhvati reket i čeka da tata servira... I ovde ćemo sad napraviti pauzu u priči. Zašto? Zato što je **dete XY** stiglo do velike prekretnice. Njegov životni put se račva kao zvučna viljuška.

Ne ne OVA viljuška!

Dete XY mora da bira između dva puta. Pođe li jednim putem, nastaviće da živi svojim krajnje običnim životom. Pođe li drugim, otisnuće se na **čudesno i neverovatno putovanje**. A sve zavisi od toga šta će se sledeće desiti.

Nego, sačuvajmo najbolje za kraj i pođimo putem koji vodi do toga da **dete XY** postane...

PROSEČNO DETE

Dobro, da se vratimo na priču. Duboko koncentrisano, **prosečno dete** čeka. (Malo duže nego što je očekivalo. Tata je otišao u kuću da uzme svoje srećne znojnice.) U sledećem trenutku loptica preleti preko mreže brzinom metka. I **prosečno dete** je promaši. Skroz. Nisam imao sreće, pomisli ono. Tata je očitio dobar u ovome. A možda mu se samo posrećilo. Ili je to možda zbog toga što se zagrevao (ili zbog znojnica). **Prosečno dete** pokušava ponovo. Ovog puta loptica doleti ukoso, odskoči sa stola i izleti iz garaže.

- „Nema veze“, kaže tata. „Pokušaj ponovo.“
- **Prosečno dete** pocrveni kô rak. Ne uživa baš u ovome.
- Pokušava da servira. Uspeva da prebaci lopticu preko mrežice, ali njegov otac je tako snažno udari da poleti ka njemu kao raketa. Udari o ivicu stola i pogodi ga iz sve snage u lakat.
- „Hajde, družite!“ , viče tata i dalje skakućući kao profesionalac. „Možeš ti to bolje.“

Prosečno dete uzima lopticu sa poda i razmišlja da zatraži znojnice i navuče jednu na lakat kao zavoj. Dovuče se do stola preko volje. Kako ono to vidi, može da ostane tu i trpi dalja poniženja od tate (u kome se izgleda probudio pravi olimpijac) ili može da ode u svoju sobu i igra igrice. I igrice prevagnu.

- „Dosta mi je“, kaže ono i spusti reket na sto. „Ali hvala u svakom slučaju.“

Neko vreme roditelji krive jedno drugo. Zapravo, mama krivi tatu što je bio suviše takmičarski nastrojen. Međutim, ubrzo postaje jasno da **prosečno dete** prosto nema u sebi **žara** da se nosi sa izazovima.

„Ali meni to ne ide“, pobuni se **prosečno dete** kad mu tata sledeće nedelje predloži da odigraju još jednu partiju. A iskren da bude, tek su mu prošle modrice od prethodnog puta...

„A što ne bi vežbao sa Endruom?“, predlaže mama. To je najgora noćna mora **prosečnog deteta**. Kakav tata! Njegov brat je više takmičarski nastrojen nego Mo Farah u finalu trke na 10.000 metara. Nema šanse da pusti da ga taj kreten ispraši! Ispričaće svima u školi!

„Neka, hvala“, sa uzdahom odvrća **prosečno dete**, i ode u svoju sobu. „Ionako bi me pobedio.“

Prolazi vreme. Tata prelazi na golf, a na stolu za stoni tenis u garaži polako se skuplja prašina. Mama neko vreme ređa po njemu tatine štapove za golf, a onda joj dojadi što joj zauzima mesto. Naposljetku ga rasklopi, stavi u stranu, pa ga budžašto proda prvom komšiji.

Za to vreme **prosečno dete** nastavlja da se vuče kroz život. U izveštajima iz škole piše da bi mogao malo više da se potruđi, ali to se nikad ne dešava. U njegovim očima izazovi su prepreke i najbolje ih je zaobići i izbeći. Oglušuje se o molbe roditelja da češće ide napolje i retko izlazi iz sobe. Tamo po ceo dan sedi za kompjuterom s grickalicama pri ruci i...

NE RADI NIŠTA.

Slobodno možemo reći da ga s pravom nazivaju prosečnim.

Jednog dana, međutim, dok vrti sportske kanale tražeći nešto da ubije vreme, nailazi na prenos finala Nacionalnog šampionata u stonom tenisu. To mu prizove sećanja na njegov bedan pokušaj igranja pingponga. Meč se održava u velikoj sali i posmatra ga na stotine gledalaca. Kamera zumira igrača sa lopticom u ruci. Potpuno je koncentrisan i sasvim smiren kao da se vrlo dugo pripremao baš za taj trenutak. **Prosečno dete** se ispravi na stolici. Ne skida pogled sa ekrana. Zato što mu igrač koji se sprema da servira za titulu izgleda neverovatno poznato...

Proste sam
ČUDO!

Da se vratimo do trenutka kad je **dete XY** stiglo do onog raskršća u svom životu. Stoji preko puta tate, sećate se? Prvi pokušaj **deteta XY** da udari lopticu propada. Drugi pokušaj je još gori, a treći se završava velikom modricom na laktu. Međutim, za razliku od **prosečnog deteta**, ono ne odustaje.

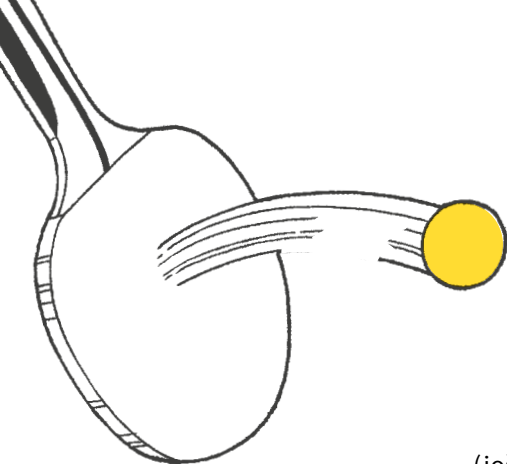
Oseća nekakav pritisak u stomaku. Najpre pomisli da je to možda zbog onih čokoladica koje je pojelo na velikom odmoru. Ali to nije to. U pitanju je nešto drugo. **Dete XY** shvata da želi da želi da se bori, da se popravi i da pokaže tati da može bar poen da mu uzme.

Dakle, **dete XY** zna da mora malo da se popravi. Dobro, stvarno sam se preblago izrazio. Ono zna da mora mnoooooooooogo da se popravi i umesto da ostavi reket i zabije nos u laptop, ono kaže sebi da će se s vremenom popraviti bude li se potrudilo. Uostalom, šta je najgore što može da se desi? Makar će mama prestati da skakuće kao loptica skočica. I stoga, umesto da zabatali pingpong, **dete XY** uzima lopticu i pokušava ponovo.

*I opet
I opet opet,
I opet opet,
I opet opet...*

(Okej, jasno vam je...)

Ni posle sat vremena još nije uspelo da uzme poen tati. Ali igra mnogo bolje, ne zadobija više modrice i uči iz iskustva.

S vremena na vreme sam sebe iznenadi pristojnim riternom, a u jednom trenutku umalo da pošalje tati neodbranjivu lopticu...

Ruku na srce, **dete XY** neće (još) osvojiti nikakvu nagradu, ali popravlja se mic po mic i svakako je bolje nego na početku. I uz sve to još i uživa. Ispostavilo se da je iznenađenje roditelja bilo pun pogodak!

Dok je **prosečno dete** zaključilo da mu pingpong prosto ne ide, diglo ruke i otišlo u svoju sobu, **čudo od deteta** je odlučno da uspe i ne predaje se. Ono **silno** želi da se popravi. I to ne samo malo već koliko god može. **Čudo od deteta** je rešilo da postane najbolji mogući stonoteniser i shvata da to zavisi samo od toga koliko će vežbati u garaži. Zavolelo je pingpong. U tolikoj meri čak da razmišlja da pita brata da vežba s njim.

Začudo, **čudo od deteta** više ne smeta ako se brat pokaže kao bolji. Dobro, to baš i nije istina. Ne smeta mu više toliko. Zbog toga što zna da mu je brat bolji, **čudo od deteta** se još više trudi. Zajedno provode sate i sate u garaži, pa njihov tata mora povremeno da svrati i proveriti jesu li živi. Zahvaljujući tome što ne ispušta reket iz ruke, **čudo od deteta** počinje da se uči na svojim greškama i stiče takvu veštinu da ni tata ni brat ne mogu ni da mu primiršu.

Po kraju se pročuje da je stoni tenis baš zanimljiv. A šta se dešava u običnom gradu kad neko dobije nešto novo? Jeste, pogodili ste. Svi žele da imaju to isto! U tren oka ceo kraj je **poludeo za pingpongom!** U stonoteniski klub u školi učlanilo se more novih članova.

Čudo od deteta je sad, uz mnogo vežbe (posle škole, vikendom i praznicima), izuzetno dobro. Priključuje se regionalnom timu, niže pobede i, na oduševljenje svojih roditelja (koji sad smatraju da je kupovina stola za stoni tenis bila briljantna ideja), svog brata i svih ostalih koji su mu pomogli na njegovom putu, stiže do finala Nacionalnog šampionata...

Meč se prenosi uživo. **Čudo od deteta** je pod pritiskom jer su sve oči uprte u njega, ali spremno je za taj trenutak. Naporno je treniralo i pripreme su protekle po planu. Meč je težak, najveći izazov do sada. Protivnik je vešt i lukav, ali **čudo od deteta** ostaje mirno i pribrano. Bori se iz sve snage i stiže do meč-lopte. Uto mu, dok publika sedi kao na iglama, sine koliko je daleko odmakao. Godinama već ustaje rano ujutru da vežba i rado se hvata ukoštac sa izazovom da unapredi svoju igru. S tim u glavi servira za meč i...

POBEĐUJE!

